

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής Δ΄ Ματθαίου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Το [Ευαγγελικό Ανάγνωσμα](#) της [Κυριακής Δ΄ Ματθαίου](#): **Ματθ. η΄ 5-13 (06-07-2025)**

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς -Καπερναοὺμ, προσῆλθεν αὐτῷ ἑκα-τόνταρ-χος παρακαλῶν αὐτὸν καὶ -λέγων· Κύριε, ὁ παῖς μου -βέβληται ἐν τῇ οἰ-κίᾳ -παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος. καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ ἐλθὼν -θεραπεύσω αὐ-τόν. καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἑκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἶπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου. καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ' ἐμαυτὸν στρατιώτας, καὶ λέγω τούτῳ, πορεύθητι, καὶ -πορεύεται, καὶ ἄλλῳ, ἔρχου, καὶ ἔρχεται, καὶ τῷ δούλῳ μου, -ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ. ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐ--θαύμασε καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ -τοσαύτην πίστιν εὔρον. λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυ-θμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. καὶ εἰ--πεν ὁ Ἰησοῦς τῷ ἑκατοντάρχῳ· ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι. καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ..

ΣΚΕΨΕΙΣ - ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ - ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ

1. Μὲ συναίσθηση ἀναξιοῦτος

Ὅταν κάποτε ὁ Κύριος εἰσερχόταν στὴν Καπερναοὺμ, Τὸν πλησίασε ἕνας ἐκατόνταρχος τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ καὶ Τὸν παρακάλεσε νὰ θεραπεύσει τὸν παράλυτο δοῦλο του ποὺ ὑπέφερε. Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀποκρίθηκε ὅτι θὰ πήγαινε στὸ σπίτι τους γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσει. Ὁ ἀξιωματοῦχος τότε εἶπε ἕνα θαυμάσιο καὶ διδακτικὸ γιὰ ἐμᾶς λόγο: «Κύριε, οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς». Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἔλθεις κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ μου. Εἶχε βαθιὰ συναίσθηση τῆς ἀναξιοῦότητός του ὁ ἐκατόνταρχος, καθὼς θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του μολυσμένο ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν του.

Μὲ τέτοιο φρόνημα προσέγγιζαν τὸν Θεὸ καὶ οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Σὲ μιὰ ὑ-πέροχη προσευχή του ὁ ὁσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος ξεκινᾷ λέγοντας: «Νῦν ἔτι καὶ σήμερον κατησχυμμένῳ προσώπῳ καὶ εἰς γῆν νεύοντι, τολμῶ λαλήσαι πρὸς σὲ τὸν Δεσπότην καὶ Δημιουργὸν τῶν ἀπάντων». Μὲ καταν-τροπιασμένο πρόσωπο καὶ στραμμένο στὴ γῆ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μου τολμῶ νὰ Σοῦ μιλήσω καὶ σήμερα, Κύριέ μου, Δημιουργέ ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐγὼ εἶμαι γῆ καὶ στάχτη· ἡ ντροπὴ τῶν ἀνθρώπων (Ἀ. Σιμωνῶφ, Μέγα Προσευχητάριον, σελ. 97). Ἄς ἀναλογισθοῦμε ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ δὲν τὰ λέει ἕνας ἄνθρωπος τοῦ ὑποκόσμου, ἀλλὰ ἕνας μεγάλος Ἅγιος.

Μὲ τέτοια συντριμμένη καρδιὰ καλούμαστε κι ἐμεῖς νὰ προσεγγίζουμε τὸν Θεό, ἰδιαιτέρως ὅταν προσερχόμαστε στὸ ἱερὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας. Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὅτι ὁ λόγος τοῦ ἐκατόνταρχου χρησιμοποιεῖται στὴν Ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως, ποὺ μᾶς προετοιμάζει γιὰ νὰ μεταλάβουμε: «Οὐκ εἰμὶ ἱκανός, Δέσποτα Κύριε, ἵνα εἰσέλθῃς ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ψυχῆς μου» (Εὐχή Δ΄, Ἰω. Χρυσοστόμου). Δὲν εἶμαι ἱκανός, Δέσποτα Κύριε, νὰ ἔλθεις καὶ νὰ κατοικήσεις κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τῆς ψυχῆς μου. Αὐτὸ τὸ ταπεινὸ φρόνημα εὐαρεστεῖ καὶ ἀναπαύει τελικὰ τὸν Θεό.

2. Ἡ πίστη τοῦ εἰδωλολάτρη

«Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἔλθεις κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ μου». «Ἀλλά», πρόσθεσε κατόπιν ὁ ἐκατόνταρχος, «δῶσε ἀπὸ μακριὰ μιὰ ἐντολὴ καὶ θὰ γιатρευθεῖ ὁ δοῦλος μου. Διότι κι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ποὺ ὑπακούω σὲ ἐντολὰς ἀνωτέρων καὶ ἔχω στὶς διαταγές μου στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν ὅποιαδήποτε ἐντολὴ τοὺς δώσω». Πίστευε ἀπόλυτα στὴν παντοδυναμία τοῦ Κυρίου. Δὲν εἶχε ἀμφιβολία ὅτι Αὐτὸς εἶχε ἀπόλυτη ἐξουσία μὲ ἕνα μόνο πρόσταγμα νὰ

θαυματουργήσει· καὶ μάλιστα ἀπὸ μακριά, ἐνῶ δὲν εἶχε δεῖ ἄλλοτε τὸν Κύριο νὰ ἐπιτελεῖ κάποιο θαῦμα ἐξ ἀποστάσεως. Πίστευε ἐπιπλέον στὴν εὐσπλαχνία τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν βέβαιος ὅτι κατανοοῦσε τὸν πόνο τοῦ δούλου του καὶ τὸν δικό του καὶ ὅτι κινούμενος ἀπὸ ἀγάπη θὰ χάριζε τὴ θεραπεία.

Ὁ Κύριος θαυμάζοντας τὴν πίστη τοῦ εἰδωλολάτρη ὁμολόγησε: «Ἀληθινὰ σᾶς λέω ὅτι τέτοια πίστη δὲν βρῆκα οὔτε ἀνάμεσα στοὺς Ἰσραηλίτες, ποὺ εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ». Καὶ ἐπιτέλεσε τὸ θαῦμα λέγοντας στὸν ἐκατόνταρχο: «ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι». Πήγαινε στὸ σπίτι σου κι ἂς γίνεῖ αὐτὸ ποὺ πίστεψες. Πράγματι, τὴ στιγμὴ ἐκείνη θεραπεύθηκε ὁ ἀσθενής.

Πόση δύναμη κρύβει ἡ πίστη! Ὑπερβαίνει τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀναιρεῖ τὶς δυσκολίες, ἐπιτελεῖ θαύματα! Ἄς ἔχουμε θερμὴ πίστη, ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν παντοδύναμο Θεό, στὸν Θεὸ τοῦ ἐλέους. Μὲ πίστη ἂς Τοῦ ἀποθέτουμε κάθε πρόβλημα καὶ δυσκολία μας καὶ θὰ βλέπουμε θαύματα χειροπιαστὰ στὴ ζωὴ μας.

3. Οἱ κληρονόμοι τῆς Βασιλείας

Ὁ Κύριος, μὲ ἀφορμὴ τὴν πίστη τοῦ ἐκατόνταρχου, εἶπε ἀκόμη κάτι πολὺ σημαν-τικό: Πολλοὶ εἰδωλολάτρες ἀπὸ Ἀνατολὴ καὶ Δύση «ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». Δηλαδή, ἐπειδὴ θὰ μετανοήσουν, θὰ πιστέψουν καὶ θὰ γίνουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἀξιωθοῦν νὰ καθίσουν μαζὶ μὲ τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ στὸ εὐφρόσυνο δεῖπνο τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἐνῶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, ποὺ θὰ περίμενε κανεὶς νὰ κληρονομήσουν τὴ Βασιλεία, «ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον». Θὰ ριχθοῦν στὸ πιὸ ἀπομακρυσμένο σκοτάδι, στὴν αἰώνια καταδίκη.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ἀπηύθυνε ὁ Κύριος πρωτίστως στοὺς Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι νόμιζαν ὅτι λόγῳ καταγωγῆς τοὺς ἀνῆκε ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ὅχι μόνο δὲν πίστεψαν στὸν Χριστό, ἀντίθετα Τὸν θανάτωσαν. Ὅμως ἡ προφητικὴ αὐτὴ ρῆση τοῦ Κυρίου ἔχει καὶ γιὰ ἐμᾶς πολὺ μεγάλη σημασία. Μᾶς βεβαιώνει ὅτι τὴ χαρὰ τῆς οὐ-ράνιας Βασιλείας δὲν θὰ τὴν ἀπολαύσουν ὅσοι ἐφαρμόζουν τυπικὰ μόνο κάποια θρησκευτικὰ καθήκοντα καὶ δικαιώνουν ἔτσι τὸν ἑαυτό τους. Ἀλλὰ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποῖους δὲν θὰ θεωρούσαμε ἄξιους γιὰ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ μᾶλλον οὔτε ἐκεῖνοι τὸν ἑαυ-τό τους. Στὴν αἰώνια μακαριότητα τοῦ Θεοῦ θὰ εἰσέλθουν ὅσοι ἔχουν ζωντανὴ πίστη στὸν Κύριο καὶ εἰλικρινὴ μετάνοια. Ἐπομένως ἂς προσέ-χουμε, γιὰ νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ βρεθοῦμε ἀνάμεσά τους.

(Πηγή: Ἡ Αδελφότης Θεολόγων «Ο Σωτήρ»)